

Отже, аналіз умов конкуренції на ринку інноваційних технологій із використанням патентної інформації є одним із шляхів оптимізації їх інформаційного забезпечення.

Список літератури:

1. Добриніна Г.П. Патентна інформація та документація. Патентні дослідження: конспект лекцій / Г.П. Добриніна, В.Д. Пархоменко. – К. : ЗАТ «Ін-т. інтелектуальної власності і права», 2003. – 96 с.
2. Брагарник О. Особливості здійснення патентного пошуку за біотехнологічними об'єктами : ресурси інтернету, бази даних нуклеотидних і білкових послідовностей / О. Брагарник // Світ інтелектуальної власності. – 2005. – № 43. – С. 6 – 8.
3. Евстафьев В.Ф. Проблемы проведения патентных исследований в современных условиях / В.Ф. Евстафьев, Ю.Н. Филимонов, Л.Н. Хитрова // Патентная информация сегодня. – 2005. – № 3. – С. 3 – 11.
4. Скорняков Э.П. Поиск, отбор и анализ источников патентной информации при проведении патентных исследований / Э.П. Скорняков, М.Э. Горбунова // Патентная информация сегодня. – 2008. – № 3. – С. 29 – 34.
5. Ernst H. Determinants of patent value : Insights from a simulation analysis / H. Ernst, S. Legler, U. Lichtenthaler // Techn. For. Soc. Change. – 2010. – Vol. 77, № 1. – P. 1–19.
6. Service production and intellectual property / I. Miles, B. Andersen, M. Boden, J. Howells // Int. J. Technol. Manage. – 2000. – Vol. 20. – P. 95–115.

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

*Єрохондіна Т.О., к.т.н., доцент кафедри менеджменту виробничої сфери,
Головінський А.Б., студент,
ДВНЗ «Національний гірничий університет», м. Дніпропетровськ, Україна*

Ефективне використання інтелектуального потенціалу України сьогодні є одна з головних проблем, яка потребує державної підтримки. Це пов'язано з необхідністю щодо державного економічного регулювання, науково-технічного та культурного розвитку країни, а також створення цивілізованого ринку інтелектуальної власності, основою якого в будь-якій державі є її надійний захист.

Немає рації у створенні складної системи охорони прав і поширення інформації про охоронні документи на об'єкти інтелектуальної власності, якщо власники цих прав не будуть мати можливість забезпечити захист своїх прав задовільним чином. Для того, щоб запобігти у подальшому порушенню прав і компенсувати втрати, що виникають унаслідок порушення цих прав, вони повинні мати можливість захищати свої права.

Після того як об'єкт інтелектуальної власності створений і охоронним документом закріплені на нього права, настає важливий етап у його життєвому циклі - включення в господарський оборот. Саме на цьому етапі об'єкт інтелектуальної власності приносить правовласнику прибуток чи іншу користь, власне те, заради чого він і був створений. Однак, як тільки інформація про об'єкт інтелектуальної власності стає відомою несумлінним конкурентам, у них виникає спокуса використати його у своїх інтересах. При цьому порушник прав знаходиться в більш вигідних умовах, чим правовласник: він не несе витрат на стадії створення та охорони об'єкта інтелектуальної власності [2].

У Законодавстві України про інтелектуальну власність існують дві форми захисту прав власника: юрисдикційна та не юрисдикційна. Не юрисдикційна форма передбачає захист права інтелектуальної власності своїми силами, без звернення за допомогою до державних або інших компетентних органів, тобто самозахист.

Але незважаючи на помітний прогрес, досягнутий останніми роками у сфері законодавчого забезпечення правової охорони інтелектуальної власності, на думку міжнародних експертів, її недосконалість все ще є одним з чинників, який перешкоджає створенню в Україні ефективної системи захисту прав інтелектуальної власності. Закони України щодо окремих об'єктів права інтелектуальної власності не приведені у відповідність із Цивільним кодексом України, що негативно впливає на захист прав інтелектуальної власності.

Ось деякі закони які потребують вдосконалення:

1. Закон України «Про авторське право та суміжні права» не встановлює вичерпного переліку творів, що можуть бути об'єктом спору. З одного боку, це є правильним, оскільки творча індивідуальність особи може виражатися у найрізноманітніших формах. Це також відповідає принципам Всесвітньої конференції про авторське право 1952 року (ратифікована Україною 23 грудня 1993 року). Однак, з іншого боку, відсутність легального визначення переліку творів породжує у судовій практиці різні спори, що призводить як до безпідставної відмови авторам творів у захисті їх авторських прав, так і до безпідставного розширення такого захисту.

2. Щодо терміну одержання патенту, то в Україні є два види патентів: дійсний і деклараційний. Перший видається на 20 років, однак, щоб його отримати необхідно чекати 4-6 років від часу подання заявки, що унеможливорює укладення ліцензійних договорів. На відміну від дійсного, деклараційний патент в Україні винахідник може отримати вже через 7 місяців, але його не визнає світове співтовариство.

3. Потребує вдосконалення законодавство України щодо охорони промислових зразків та корисних моделей, є випадки отримання охоронних документів на промислові зразки, корисні моделі, торгівельні марки, винаходи, об'єкти авторського права, права які належать іншим особам. Зазначене мало наслідком звуження митного контролю товарів, що містять об'єкти права інтелектуальної власності: під час прийняття Верховною Радою України 16 листопада 2006 року Закону України «Про внесення змін до Митного кодексу України» (щодо сприяння захисту прав інтелектуальної власності під час переміщення товарів через митний кордон України)

Було виключено з митного контролю такі об'єкти, як корисні моделі, винаходи, промислові зразки, що не узгоджуються з положеннями Регламенту.

Отже, можна зробити висновок, що у законодавчій базі України щодо охорони прав власності в сфері інтелектуальної праці є наявність деяких прогалин у вітчизняному законодавстві, які негативно відображуються на розвитку інтелектуального потенціалу країни, конкурентоспроможності національної економіки, а також на ефективності загальної стратегії інноваційного розвитку держави.

Список літератури:

1. Законодавство України про інтелектуальну власність. Тематична збірка: у 3-х томах. / Упорядники: П.М. Цибульов, А.М. Горнісевич, С.М. Болелій. – К. : Ін-т. Интел. Власн. І права, – 2005. - 168 с.

2. Цибульов П.М. Введення до інтелектуальної власності: навч. посібник / П.М. Цибульов // К. : «Держ. інст. інтел. власн.», 2008. – 124 с.

СУДОВИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

*Льющенко Г.В., к.ю.н., доцент кафедри цивільного та господарського права,
ДВНЗ «Національний гірничий університет», м. Дніпропетровськ, Україна*

Створення системи захисту права інтелектуальної власності є важливим завданням сучасної держави. Важливим показником розвиненого суспільства є творча діяльність людини, кінцевим результатом якої є створення об'єкта інтелектуальної власності. Виникає необхідність захистити своє право, оскільки результат творчої діяльності приносить прибутки. Вони стають товаром, який пропонують як на внутрішньому, так і на міжнародному ринку. Актуальність проблеми полягає і у тому, що мало створити об'єкт, його потрібно раціонально використати, а головне захистити. В такому випадку стають важливими засоби захисту прав інтелектуальної власності, особливе місце серед яких посідає судовий захист.

Даній проблемі присвячені численні праці вітчизняних та зарубіжних авторів, серед яких: Л. Боровик, Д. Притика, І. Романюк, В. Татьков, Р. Шишка та інші. Метою даної статті є дослідження проблемних питань у сфері захисту прав інтелектуальної власності, які виникають при судовому розгляді справ, та вироблення напрямів щодо їх можливого вирішення.

Згідно зі ст. 55 Конституції України, кожному гарантується право на судовий захист своїх прав і законних інтересів, а також право на оскарження в суді рішень органів державної влади. Залежно від виду спори, що пов'язані з правом інтелектуальної власності, розглядаються трьома юрисдикційними органами: адміністративними судами (між заявником та відомством), господарськими судами